

[Klim Bøhnke]

ning, som det danske postvæsen i allerhøjeste grad har brug for.

Så er det blevet diskuteret, om vores forslag er den rigtige måde at gribe det an på. Og det kan selvfølgelig diskuteres, for hvad søren gør man ved en etat, der i den grad – med hr. Arne Melchior's ord – skyder sig selv i foden med deres takstpolitik? Vi kan da godt kalde ministeren i samråd i Folketingets Finansudvalg. Men det har været prøvet, og det fik vi ikke noget ud af. Vi har derfor set os nødsaget til at se på selve den lovgivning, der eksisterer. Som det også er refereret i bemærkningerne, var ministerens kommentar på daværende tidspunkt, at loven sagde, at P&T havde ret til selv at fastsætte disse portotakster. Vi ser derfor som eneste mulighed, at vi får ændret taksten.

Er det så, fordi Fremskridtspartiet vil have endnu mere politisk kontrol med det, der foregår? Svaret er ja, og svaret er ja, fordi der er tale om en monopolsituation. Hvordan P&T's takster er vedrørende pakkebesørgelse, bekymrer os overhovedet ikke, fordi der på pakkeområdet ikke længere er monopol, men råder den situation, at den frie, private konkurrence sørger for at holde P&T's portotakster netop for pakkerne på et fornuftigt niveau.

Men her har vi en monopolsituation; vi har en situation, hvor folk enten skal benytte sig af de forskellige former for »udhuling af eneretten«, tror jeg ministeren benævnte det – oven i købet i en størrelsesorden, forstod jeg ministeren, der svarer til 15 pct. – eller også skal virksomhederne betale den ekstra porto, som P&T opkræver.

Og hvem er det så, der betaler den ekstra porto? Ja, det er jo ofte mindre virksomheder, som har meget få forsendelser, og som ikke har råd til at hyre en vognmand til at køre til Flensborg. Det er altså de mindre virksomheder, der kommer til at betale de høje portotakster, vi har i øjeblikket, hvorimod det for den store virksomhed, som måske har flere hundrede forsendelser om dagen, kan betale sig at sende vognmanden til Flensborg.

Vi har i forslaget skrevet, at den måde, P&T har håndteret sagen på, rent samfundsøkonomisk er urimelig, og det har vi gjort, fordi vi mener, at det samfundsøkonomisk er helt skørt, at vi skal sende vores forsendelser til udlandet for at afsende dem derfra. Danmark mister simpelt hen en omsætning, og det er samfundsøkonomisk skørt.

Fru Lone Dybkjær sagde, at fordi der er nogle enkeltteksempler, skal man ikke straks gå ind og pille ved lovgivningen med reference til det eksempel, hr. Arne Melchior kom med vedrørende den gode mand, der havde holdt ferie i Norge for portoforskellen. Men der er desværre ikke tale om enkeltteksempler. Netop Erhvervs-Bladet har været meget flittig til at beskrive den trafik, der foregår. Vi har oven i købet fået henvendelser fra noget i denne forbindelse så eksotisk som Den Danske Forlæggerforening, som har gjort op, hvordan de ser situationen, og hvilke portobesparelser de kan opnå, hvis de bøger, de har brug for at sende ud i den store verden, bliver sendt fra en postkasse i Malmø eller Flensborg frem fra en postkasse i København eller Kruså.

Jeg forstod på ministeren, at der er liberaliseringer undervejs – hvis bare vi venter længe nok, skal EF såmænd nok komme med liberaliseringer på porto- og på postområdet. Vi glæder os til disse liberaliseringer, og vi glæder os til, at postvæsenet mister sit monopol på netop brevbesørgelsen. Men ministeren gav jo ingen tidsramme for, hvornår det sker, og hvis det først sker om 1, 2, 3 eller 5 år, vil vi altså opleve, at post- og telegrafvæsenet i denne årrække fortsat fører en uklog politik – en politik, som det frie marked reagerer på ved at finde alternative besørgelsesformer.

Det synes vi altså ikke er værd at vente på; vi må her og nu få ændret retningslinjerne for, hvordan disse portotakster bliver godkendt, således at vi, der ejer monopolet, parlamentet, kan gå ind og retvise monopolet til at føre en fornuftig portopolitik.

Vi er selvfølgelig vældig interesseret, når talen falder på – det kunne jeg forstå på SF's ordfører – de udenlandske entreprenører, der står parat til at gå ind på markedet. De er der allerede i dag, og som der bliver gjort opmærksom på i vores bemærkninger, tolkes der også med meget forsigtig hånd, hvad der er et brev, og hvad der er en pakke. Der er en lang række entreprenører på markedet, som gerne må besørge pakker, men som ikke må besørge et brev. Hvis man pakker et brev ind i en papkasse, må man gerne sende det med en af de private. Så allerede i dag er der også en tendens til, at virksomheder, som har brug for med ekspreservice osv. at få ekspederet forsendelser, selvfølgelig finder en måde at få det gjort på,